

esposa, bona mare de família, santa, prudent, religiosa; no t'esgarrifa tan sols la paraula? Uns companys eixelabrats de Barcelona fundaren el Sindicat, segurament com d'altres, els fets del qual no pot abonar cap persona decent.

Ella.—Jo el que sé és que no n'has volgut saber mai res, del Sindicat, ni per les lletres rebudes, ni pels companys que tantes vegades te n'han parlat, sempre amb consideració i estima, enlirant com a cosa santa llur ideal.

Ell.—Perquè el que en diuen no pot ésser, és impossible.

Ella.—I la filla del teu company M, del poble de B, que mentre va durar la malaltia del seu pare, cinc o sis mesos, va dir que havien cobrat noranta duros cada mes, menys el primer que diu que no es cobra? I la vídua del company C., de Reus, que tu mateix vas sentir com em va dir que també cobrava religiosament cada mes, i això que fa tres o quatre anys que va morir el seu marit? No són fets com tants d'altres que ens n'han contat? No vol dir que les idees d'aquell company que va venir aquells dies a passar-te la visita són sanes i bones, dignes d'estudi i comprovació, per si ens convé que t'inscrivis per assegurar el nostre esdevenidor? I, sobretot, el dels nostres fills, que tots dos per ells vivim, perquè els estimem tant. Perquè, digues, si tu et morissis, com quedarien ells i jo, pobra de mi?

Ell.—No sé per què me les dius, aquestes paraules tan tristes, no sé per què els tens, aquests malts pensaments, precisament sense cap motiu, ara que fruïm les alegries de la vida en plena joventut i gaudim encara de bona salut i treball.

Ella.—Te les dic, no pas per entristir-te, ja que bé saps amb quanta de passió t'estimo. Precisament és l'amor d'esposa i de mare el que m'obre el seny, i em fa pensar en el nostre esdevenidor.

Ell.—També hi penso jo, estimada; per això treball, estudio, i faig totes les economies que puc, i tu amb tanta bona voluntat m'hi ajudes. I si tinguéssim una dissort, com tu dius, no vull trobar-me desprevingut.

Ella.—I si la dissort fos tan grossa que tu et morissis? Com quedarien els teus fills, i aquesta muller que tant t'estima? Digues!...

Ell.—M'esgarrifa tan sols de parlar-ne... No sé, no ho sé!

Ella.—Doncs convé que hi pensem, i n'hem de parlar, i fer el que fan els altres. Que no veus que quasi t'has quedat sol a la comarca i potser a la província. No et diu res el fet que tots els teus companys siguin del Sindicat? En Tal, que a més de la carrera, té dues hisendes; En Qual, que a ciutat fa els diners que vol, també són del Sindicat. I no et fixes que tots, tots els que te n'han parlat, sempre ho han fet amb satisfacció, sempre lloant-lo? I tu, no sé per què, no els has volgut escoltar mai. Què no ho veus, que si no fos una veritat com un temple, no en fóra tothom?

Ell.—És a dir, que tu voldries que em fes del Sindicat?

Ella.—Què no saps que les poques, les úniques disputes que hem tingut en els cinc anys que portem de matrimoni, sempre han estat per la mateixa cosa? Cada company teu que hem vist, ens ha aconsellat el mateix, que et fessis del Sindicat, perquè si tens una malaltia llarga, una inutilitat, tot el que t'impossibilita per al treball, com ha passat a tants d'altres, puguis tenir un passament que enlloc més no podem cercar; això, pensar en la mort... Creu-me, espòs meu, feste'n i ens donaràs, no sols una pregona alegria, sinó també la tranquil·litat més gran. Llavors sí que serem feliços! Passi el que passi, sabrem que tant nosaltres com els nostres tendres fills, no patiran. O quina joia!... Tenir la nostra vida assegurada! Fes-ho!

Ell.—Bé; no ploris i estigues tranquil·la. La nostra felicitat bé val el que em pugui costar d'ésser del teu estimat Sindicat. Encara que no convençut, me'n faré; jo et prometo que avui mateix escriuré demanant la meua entrada...

Un petó puríssim d'esposa enamorada ressonà en el front seré de l'espòs, dins d'aquell jardí vialatà; el sol se n'anava a la posta, i després d'uns subtils moments de dolça quietud, se sentiren sortir de la casa crits de: "mamà!, mamà!"... Era llur xamosa nena de quatre anys, que amb la criadeta i el nen petit, venia de prendre el sol...

Llavors, l'esposa, bella, luxuriant, tot aixecant-se per anar a omplir de petons els tendres fills del seu cor, deia a l'espòs:

—Ara sí que en sóc, de feliç! Veus? Allò que hem dit! Això és la nostra felicitat. És la vida sublimada per l'amor i santificada per l'ideal.